

IN DE PRIKKAMER

Van Creveldkliniek

UMC Utrecht

Hoi, ik ben Floris.
Ik ben nu in het ziekenhuis.
Ze hebben hier leuk speelgoed in de wachtkamer.
Straks gaat de zuster in mijn arm prikken.
Dat doet een beetje pijn.
Maar als ik geen prik krijg, word ik ziek.
Dan kan ik niet meer spelen.

In de prikkamer is de zuster.
Mama komt naast mij zitten.
De zuster is heel aardig.
Zij gaat mij prikken.
Als ik stil zit, doet het minder pijn en is het snel klaar.

De zuster heeft alle prikspulletjes klaargelegd.
Dat ziet er een beetje spannend uit.
Ik zou ze willen pakken en bekijken.
“Afblijven hoor Floris”, zegt de zuster lachend,
“het is geen speelgoed.”
De zuster kent mij goed.

De zuster doet een stuwband om mijn arm.
Dat vind ik best stoer.
De band knelt een beetje.
“Waarom doe je dat?“, vraag ik aan de zuster.
“Dan kan ik beter zien waar ik moet prikken“, zegt ze.
“Als je ook nog een vuist maakt, kan ik het nog beter zien.”

De zuster poetst mijn arm met een alcoholdoekje.
Brrrrr, dat voelt koud en het stinkt ook nog.

“Nu ga ik prikken”, zegt de zuster, “ben je er klaar voor?”
“Ja”, zeg ik. Auwww, dat deed een beetje pijn.
Ik heb mijn arm goed stil gehouden.
Mama aait over mijn hoofd en zegt dat ze trots op mij is.

De naald moet nog even in mijn arm blijven.
Maar het doet geen pijn meer.
De stuwband mag er nu weer af.
Er zit een gek slangetje aan de naald.
Aan de andere kant zit een spuit.
In de spuit zit het stollingsmiddel.
Via het slangetje gaat het in mijn arm. Raar hoor.

De spuit is leeg.

“Nu ga ik de naald weer uit je arm halen Floris”,
zegt de zuster.

Ik vind het wel een beetje eng, maar ik zeg niks.
Gelukkig doet de zuster heel erg voorzichtig.
Het doet geen pijn.

Zo, klaar!

Het is weer gebeurd en eigenlijk viel het best mee.

“Je bent een flinke knul Floris”, zegt de zuster.

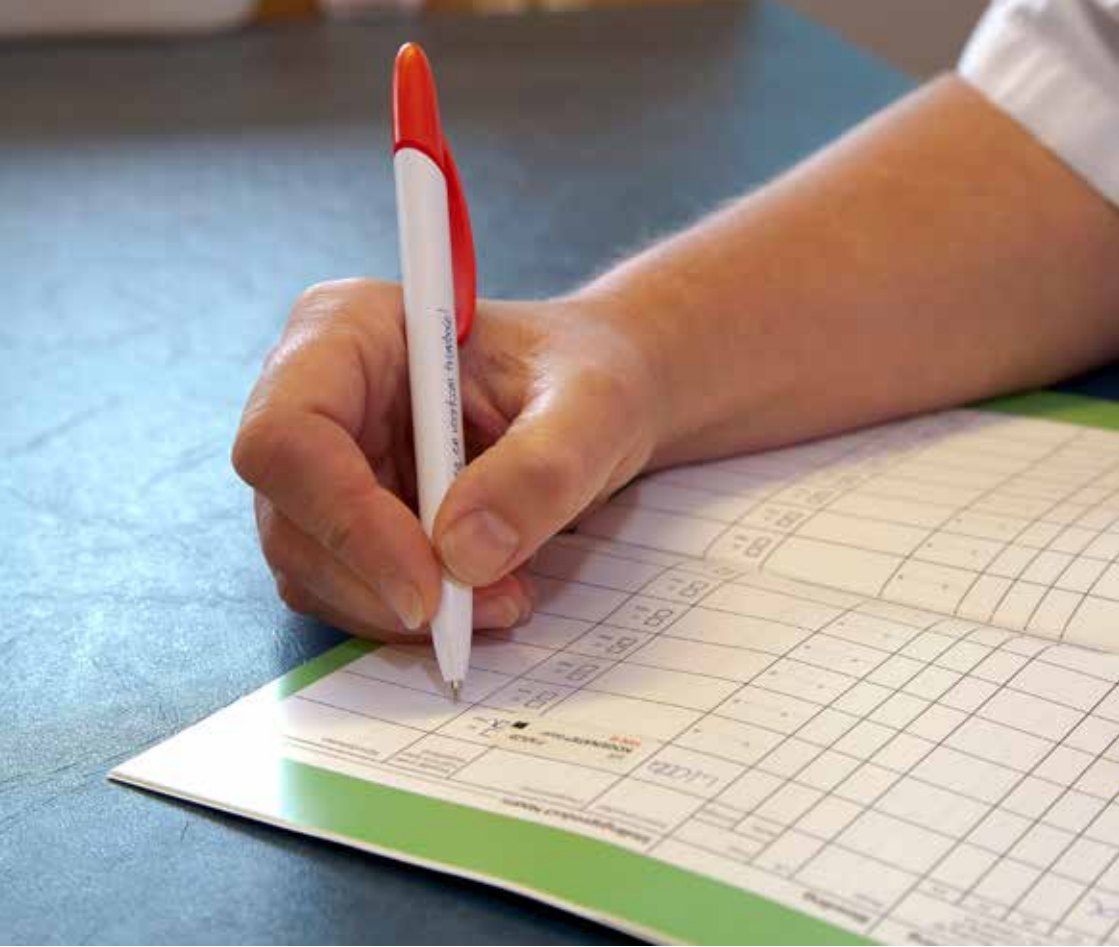
Ik vind het wel leuk dat ze dat zegt.

Mama houdt een gaasje op de prikplek tot het niet meer bloedt.

Ik mag een pleister uitzoeken.

De zuster plakt de pleister op mijn arm.

De zuster schrijft iets op in een klein boekje en ze plakt er een stickertje bij.
“Dat is belangrijk”, zegt de zuster, “want dan kan ik de volgende keer precies zien welk stollingsmiddel je hebt gekregen.”

Mmmmmm, ik pak een doosje met tumtummetjes.
Van de zuster mag ik nu even snoepen.
“Je hebt wel wat lekkers verdiend”, zegt ze.

Ik ga weer met mama naar huis.
De zuster geeft mij een hand.
Ze zegt: "Dag Floris, we hebben goed samengewerkt."
"Dáág", zeg ik, "tot de volgende keer."

Colofon

januari 2017
Multimedia UMC Utrecht

Tekst
Van Creveldkliniek

Fotografie
Mirjam Verschoor

Ultimo 1247444

DOEG

Tot de volgende keer!